

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. M.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2015, č. j. 303/DS/2015, JID: 15665/2015/KUUK/Hyk, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 4. 2015, č. j. 42 A 6/2015 – 11,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností ze dne 16. 4. 2015, doplněnou podáním ze dne 18. 6. 2015, se žalobce, jakožto stěžovatel, domáhá zrušení shora nadepsaného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), jímž bylo podle § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zastaveno řízení o žalobě stěžovatele proti shora nadepsanému rozhodnutí žalovaného.

Z obsahu soudního spisu krajského soudu vyplývá, že usnesením ze dne 23. 3. 2015, č. j. 42 A 6/2015 – 9, byl stěžovatel krajským soudem vyzván k zaplacení soudního poplatku spojeného s podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. K tomu krajský soud stěžovateli

stanovil lhůtu pěti dnů od doručení citovaného usnesení. Jelikož k doručení usnesení prostřednictvím datové zprávy došlo ještě téhož dne, počala lhůta k zaplacení soudního poplatku běžet dne následujícího, tedy 24. 3. 2015, přičemž její konec připadl na sobotu 28. 3. 2015.

V souladu s ustanovením § 40 odst. 3 s. ř. s., jenž uvádí, že „*[p]řipadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den...*“ (to neplatí o lhůtách počítaných dle hodin), připadl poslední den lhůty k zaplacení soudního poplatku na pondělí 30. 3. 2015.

Z úředního záznamu ze dne 1. 4. 2015, č. j. 42 A 6/2015 – 10 vyplývá, že telefonickým dotazem v úctárně krajského soudu bylo zjištěno, že soudní poplatek spojený s podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu nebyl stěžovatelem ke dni 30. 3. 2015 (tedy k poslednímu dni lhůty) zaplacen.

Krajský soud proto dne 2. 4. 2015 vydal napadené usnesení, jímž řízení zastavil. Usnesení nabylo právní moci ještě téhož dne, neboť bylo doručeno do datové schránky jak stěžovatele, tak žalovaného (§ 54 odst. 5 ve spojení s § 55 odst. 5 s. ř. s.).

Spis krajského soudu rovněž obsahuje „záznam o složení“, obsahující výpis z účtu určeného pro příjem plateb soudních poplatků (č. ú. 3703-3024411/0710) ze dne 3. 4. 2015, dle kterého byla toho dne připsána na daný účet částka odpovídající soudnímu poplatku za podání žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Zejména dle uvedeného variabilního symbolu lze platbu identifikovat jako stěžovatelovu úhradu soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 42 A 6/2015.

V přípise ze dne 23. 4. 2015, č. j. 42 A 6/2015 – 14, oznámil krajský soud stěžovateli, že uhrazení soudního poplatku, ke kterému došlo dne 3. 4. 2015, nemůže mít vliv na napadené usnesení, neboť toto nabylo právní moci již dne 2. 4. 2015. Odkázal přitom na ustanovení § 9 odst. 7 věty první zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), kde se uvádí, že „*[u]snesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení.*“

Proti usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku [§ 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích] brojí stěžovatel kasační stížností.

Stěžovatel toliko namítá, že napadené usnesení je nezákonné, neboť poté, co došlo k zaplacení soudního poplatku, měl krajský soud postupovat v souladu s ustanovením § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, tedy zrušit usnesení o zastavení řízení a v řízení pokračovat. Zásadní je přitom stěžovatelovo tvrzení, že poplatek spojený s podáním žaloby uhradil ještě předtím, než napadené usnesení nabylo právní moci, tedy dne 2. 4. 2015. Na podporu tohoto tvrzení přiložil stěžovatel ke kasační stížnosti listinu označenou jako „Převody peněz – Platba do ČR“.

Dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu posuzuje soud tvrzené důvody kasační stížnosti podle jejich obsahu, a nikoliv podle formálního označení. „*Tyto důvody musí být svým obsahem podřaditelné pod některý z důvodů, které soudní řád správní v ustanovení § 103 odst. 1 jako důvody kasační stížnosti vymezuje. Pokud takové obsahové podřazení není možné, jedná se o důvody jiné, v § 103 odst. 1 s. ř. s. neuvedené (§ 104 odst. 4 s. ř. s.)*“ (z usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne

pokračování

18. 3. 2004, č. j. 1 As 7/2004 - 47). Není proto nutně na překážku přípustnosti kasační stížnosti, neopatřil-li stěžovatel svou stížní argumentaci odkazem na konkrétní důvod dle § 103 odst. 1 s. ř. s.

Ačkoli stěžovatel výslovně neodkazuje na některý z důvodů, pro které lze přípustně podat kasační stížnost (§ 103 odst. 1 s. ř. s.), lze jím podanou argumentaci podřadit pod důvod dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud nejdříve zkoumal přípustnost kasační stížnosti dle dílu prvního, hlavy třetí, části třetí s. ř. s., a zjistil, že kasační stížnost je podána včas, osobou k tomu oprávněnou, řádně zastoupenou advokátem, směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví a opírá se o některý z důvodů vyjmenovaných § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je proto přípustná.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné předeslat, že otázkou výkladu ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích se ve své dosavadní rozhodovací činnosti opakovaně zabýval (srov. zejména rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 3. 2007, č. j. 5 Afs 112/2006 – 41, ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 – 172, ze dne 29. 5. 2008, č. j. 5 Afs 147/2007 – 103, či ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 31/2008 – 41).

Z textu § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích jasně vyplývá povinnost soudu zrušit své usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku v případě, kdy je soudní poplatek zaplacen ještě před nabytím právní moci tohoto zastavujícího usnesení.

Nejvyšší správní soud v přitom v minulosti dovodil, že za okamžik nabytí právní moci unesení o zastavení řízení je třeba považovat poslední okamžik dne, ve kterém došlo k jeho doručení, protože zaplacení poplatku v průběhu téhož dne je třeba považovat za zaplacení před nabytím právní moci usnesení. V takovém případě pak má soud postupovat dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích a své usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku zrušit (srov. např. rozsudek NSS ze dne NSS ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 – 172).

Stěžovatel spatřuje nezákonnost napadeného usnesení v tom, že krajský soud nepostupoval dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích. Jeho námitka může být důvodná pouze tehdy, pokud krajský soud tak skutečně postupovat měl. Otázkou tedy je, zda byl splněn předpoklad pro postup dle dané normy – zaplacení soudního poplatku dříve, než napadené usnesení nabylo právní moci.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že datum doručení napadeného usnesení, a tedy i okamžik, kdy nabylo právní moci, jsou nesporné. Napadené usnesení nabylo právní moci posledním okamžikem dne 2. 4. 2015. Aby mohl krajský soud postupovat dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, je nutné, aby poplatek za podanou žalobu byl stěžovatelem zaplacen téhož dne.

Otázkou, kdy dochází k zaplacení soudního poplatku, je-li poplatek placen bezhotovostně na účet soudu, se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 9 Afs 7/2012 – 49, kde vyslovil, že „[z]ákon o soudních poplatcích neobsahuje výslovnou právní úpravu, která by určovala, kdy nastává okamžik splnění poplatkové povinnosti v případech, že se účastník řízení

(resp. jeho zástupce) rozhodne ubravit soudní poplatek bezhotovostním převodem prostřednictvím peněžního ústavu. V případě takto zvolené způsobu platby je tedy stěžejním výklad pojmu zaplacen, užitý zákonodárcem při formulaci jednotlivých pravidel obsažených v ustanovení § 9 (tedy nejen v jeho odst. 7) zákona o soudních poplatcích. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pojem zaplacen je nutno vykládat ve smyslu hmotněprávním, tj. že povinnost ubravit soudní poplatek je splněna až okamžikem připsání peněžní částky na účet soudu. Až v tomto okamžiku je totiž bez dalšího postavena najisto faktická dispozice soudu s poukázanou částkou a je bez jakýchkoli pochybností potvrzeno, že účastník řízení skutečně soudní poplatek v souladu s pokyny soudu zaplatil. Do doby, než je částka připsána na účet soudu, je nejisté, zda účastník řízení požadovanou částku na účet soudu skutečně odeslal a zda vůbec bude tato částka na účet soudu poukázána. Tento výklad odpovídá významu, který je pojmu zaplacen obecně přisuzován, tj. faktické dispozici příjemce uhrazenou peněžní částkou. Z hlediska včasnosti splnění uvedené povinnosti tedy není rozhodné, kdy účastník částku soudního poplatku ze svého bankovního účtu poukáže (resp. kdy dá pokyn bance k bankovnímu převodu), ale je rozhodný až ten den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu. Dokladem potvrzujícím zaplacení soudního poplatku je v takovém případě tzv. „záznam o složení“, který vyhotovuje účtárna soudu a který je zakládán do soudního spisu.“ S tímto názorem se ztotožnil i Ústavní soud, který odmítl ústavní stížnost směřující proti citovanému rozsudku usnesením ze dne 3. 9. 2012, sp. zn. IV. ÚS 685/12.

Pokud jde o stěžovatelem přiloženou listinu, z níž má vyplývat uhrazení soudního poplatku stěžovatelem dne 2. 4. 2015, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že zaplacení soudního poplatku (ve smyslu výše citovaného dřívějšího výkladu zdejšího soudu) nikterak neprokazuje. Zejména není zřejmé, k čemu se vztahuje údaj označující „stav“ jako „provedený“. Tím by mohl být označen stejně dobře stav transakce jako stav zpracování příkazu k úhradě zaměstnancem příslušného peněžního ústavu. Ze stěžovatelem předložené listiny tak lze vyvodit kromě identifikačních údajů platby a její výše leda čas podání příkazu k úhradě (soudního poplatku), čas autorizace tohoto příkazu a čas tisku potvrzení o tomto úkonu. Nejvyšší správní soud tudíž dospěl k závěru, že stěžovatelem přiložená listina toliko osvědčuje zadání příkazu k úhradě soudního poplatku, nikoli však již skutečnost připsání dané částky na krajským soudem specifikovaný účet.

Naproti tomu ze záznamu o složení peněžní částky odpovídající soudnímu poplatku, jenž je součástí soudního spisu krajského soudu, je zřejmé, že k připsání dané částky na patřičný účet došlo až dne 3. 4. 2015, tedy až poté, kdy usnesení krajského soudu (napadené usnesení) nabylo právní moci.

Z výše uvedeného je zřejmé, že krajský soud neměl postupovat dle ustanovení § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích, a neměl tudíž napadené usnesení zrušit. Usnesení o zastavení řízení bylo vydáno na základě ustanovení § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích poté, kdy ve lhůtě krajským soudem k tomu určené nebyl zaplacen soudní poplatek spojený s podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu (žalovaného). Napadené usnesení tudíž bylo vydáno v souladu se zákonem, což činí kasační námitku stěžovatele, stejně jako celou kasační stížnost, jež se zakládá toliko na této námitce, nedůvodnou.

Jelikož Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a že nejsou dány důvody pro zrušení napadeného usnesení pro vady zjišťované soudem z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), nezbylo než rozhodnout v souladu s ustanovením § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s., a kasační stížnost zamítnout.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému v řízení o kasační stížnost nevznikly žádné náklady nad rámec

pokračování

jeho běžné úřední činnosti, pročež mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. července 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu